

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2472/2021
15.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ Индустрија безалкохолних пића ДОО из ... – ..., чији су пуномоћници Милан Петровић и Ивана Ружичић, адвокати из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 999/20 од 11.12.2020. године, у седници одржаној 15.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 999/20 од 11.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 233/16 од 08.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништено решење туженог бр. ... од 11.01.2016. године, којим је тужилци отказан уговор о раду бр. ... од 15.09.2014. године, као незаконит. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да јој на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа уместо враћање на рад, исплати укупан износ од 193.352,26 динара, који представља две нето месечне зараде тужиле, заједно са законском затезном каматом почев од 08.10.2019. године као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој, на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа уместо враћања на рад од траженог а до досуђеног износа исплати још 316.647,74 динара, заједно са законском затезном каматом почев од 08.10.2019. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, усвојен је захтев тужиле који се односи на накнаду трошкова поступка па је обавезан тужени да тужилци по овом основу исплати износ од 178.500,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 237.750,00 динара, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 999/20 од 11.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена

првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Тужени је против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила није доставила одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време почев од 07.10.2014. године, на основу уговора о раду бр. ... од 15.09.2014. године и обављала је послове „...“ за Тужили је 07.12.2015. године достављено упозорење бр. ... од 07.12.2015. године о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се у благовременом року изјаснила 11.12.2015. године, након чега јој је тужени доставио оспорено решење о отказу уговора о раду 11.01.2016. године. Оспореним решењем тужили је отказан уговор о раду, јер је својом кривицом извршила повреду радне дисциплине, у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 1) Закона о раду, тиме што је дана 08.11.2015. године изричито одбила да изврши налог непосредно надређеног да крене у израду потребних материјала, за припрему сарадње са новим пословним партнером, чиме је учинила непоштовање радне дисциплине – неоправдано одбијање обављања послова и извршавања налога послодавца у складу са законом. У образложењу је наведено да су чињенице које формирају отказни разлог утврђене увидом у е-mail упућен тужили 08.11.2015. године од стране непосредног руководиоца ВВ, у е-mailу упућен ВВ 08.11.2015. године од стране тужиле, у изјаву ВВ од 25.11.2015. године и у изјаву (е-mail) тужиле од 02.12.2015. године. Тужени је из наведених доказа закључио да је тужили 08.11.2015. године упућен налог од стране непосредног руководиоца да изврши одређене радне задатке, прецизиране у е-mail поруци, и да је тужила на изричит и несумњив начин одбила да налог изврши, чиме је извршила повреду радне дисциплине, због чега постоји оправдан разлог за отказ уговора о раду. Тужени орган није прихватио изјашњења тужиле да су послови који су обухваћени налогом ван описа њеног радног места „...“, с обзиром да опис послова поменутог радног места, поред навођења конкретних радних задатака, обухвата и обављање свих осталих послова по налогу непосредног руководиоца и да послови који су садржани у налогу несумњиво представљају послове које она иначе обавља у вези са другим производима из портфолија туженог, и да стога спадају у домен реферата за које је иначе била задужена, да је у претходном периоду већ успешно обављала послове у циљу закључења сарадње са новим потенцијалним партнером, што говори у прилог томе да је поседовала одговарајућа знања и способности да обави послове који

су јој наложени, због чега не стоје разлози које наводи као оправдање за одбијање поступања по налогу руководиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је оспорено решење о отказу уговора о раду тужиљи незаконито.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14) прописано је, између осталог, да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом.

Како је у поступку утврђено да се спорни налог, због чијег неизвршења је тужиљи оспореним решењем отказан уговор о раду, односио на израду материјала потребних за припрему сарадње са новим пословним партнером „ГГ“, а да је тужиља, према закљученом уговору о раду од 15.09.2014. године обављала радне задатке за партнере „ДД“ и „ББ“, дакле не и за „ГГ“, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиља, у конкретном случају, имала оправдан разлог да не поступи по налогу послодавца, с обзиром на то да су у закљученом уговору о раду јасно и прецизно наведени брендови који су спадали у надлежност тужиље, а да међу њима није и „ГГ“. Поред тога, правилна је оцена нижестепених судова да је ВВ мејл којим је тужиљи дао радни налог, послао у недељу 08.11.2015. године у 22,12 часова, у време коришћења недељног одмора, а не у току радног времена које је било уговорено закљученим уговором о раду, те да је у конкретном случају одбијање налога од стране тужиље било оправдано, имајући у виду законом предвиђено право тужиље на недељни одмор, који се користи у непрекидном трајању од најмање 24 часа и који је предвиђен да би запослени обновио радни потенцијал и радну недељу започео одмором.

При томе су нижестепени судови правилно закључили да се исказ из уговора о раду „обавља и друге послове по налогу непосредног руководиоца“ не односи на послове које је тужиља према датом налогу требало да обави за потенцијалног пословног партнера „ГГ“ имајући у виду да је тужиља, према закљученом уговору о раду, обављала радне задатке само за брендове „ДД“ и „ББ“, у ком смислу се наведени исказ односи на обављање послова који нису изричито наведени у уговору о раду, али само за ова два бренда, а не и на послове који се односи на бренд „ГГ“.

Како је поништено решење о отказу уговора о раду, као незаконито и да тужиља није тражила враћање на рад, правилно је и по оцини овог суда, првостепени суд обавезао туженог да тужиљи у складу са чланом 191. став 5. Закона о раду, исплати накнаду штете у висини од две зараде.

Врховни касациони суд није посебно ценио наводе ревизије имајући у виду да су у ревизији у суштини поновљени наводи истицани у жалби који су били предмет детаљне и правилне оцене у другостепеној пресуди.

Имајући у виду изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужени у ревизијском поступку није успео, због чега му не припадају трошкови тог поступка, које је тражио и определио у ревизији, па је у смислу члана 153. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић